

Vörös István

A kopaszköi kísértetek Két átszállás Magyarországon

Loni és szülei ismerkedési vacsorára voltak hivatalosak. Hát mondhatom, a lehető legfurcsább vendégségnek ígérkezett. Vonnattal mentek Bakonymérőig. Ez szigorúan meg volt nekik hagyva. Bakonymérő felé Feketevárnál kellett átszállni, onnan egy olyan régi vonat vitte már őket tovább, mint amilyenek Loni szüleinek a gyerekkorában jártak. Akkoriban minden vonat fekete volt, illetve koszos-sötétszürke. Nem tudni, honnan kerültek elő ezek a régi kocsik épp erre a szárnyvonalra. Az út Feketevárról Bakonymérőre, amit autóval 20 perc alatt tettek volna meg, több mint egy óráig eltartott.

De nem ez volt a legfurcsább. Ezen a vonaton mintha rajtuk kívül nem utazott volna senki. Peti szerint, aki telefonján a menetrendet tanulmányozta, ez a járat nincs is benne. De Borádnál aztán más utasok is felszálltak. Egy idős nő egy kosár málnát vitt magával. A vele szemben elhelyezkedő férfinál szerszámok voltak, mintha a szőlőjéből tartana hazafelé. Az ablak bepárásodott, nem láttak ki.

Megjött a kalauz. Bár már besötétedett, napszemüveg volt rajta, és az ódivatú vasutasruhában olyan soványnak tűnt, mintha a nadrágszár alatt csupán csontok lennének. Épp csak rápillantott a jegyekre, mint aki úgyis tudja, mi áll bennük. Nem látszott az arcán szakmai kíváncsiság.

– Látjátok, mások is utaznak itt rajtunk kívül! – mondta Tamás, és egyenesen a fiára nézett.

Loni intett, hogy hajoljanak közelebb, majd azt suttogta: – Nekem van ebben már némi gyakorlatom. Ezek mind szellemek és kísértetek.

– Úgy kezdődik, mint valami horrorfilm – vigyorodott el Péter, és ez furcsa módon mintha megnyugtatta volna.

– Ne ijesztgess már, kisfiam! – mondta az anyja.

– Úgy kezdődik, de nem úgy fog folytatódni – ütött meg nyugtató hangot Loni. De az apja, aki sose érezte a tréfa helyes határait, ezt sziszegte ál-félelmetes, vagy ál-kísértet hangon:

– Mi van, ha félreismered őket? Mi van, ha az az egész csak színjáték volt? Minden, ami eddig történt. Még a lottó hármashod is, Lonikám!

Csomi nyugtalanzkodva kezdte vizsgálgatni a málnavivő nénit, aztán áttelepedett mellé. A szerszámokkal utazó Szarkahelynél épp leszállt, a néni meglepődve nézett vissza önjelölt beszélgetőpartnerére.

– Mi tetszik? – kérdezte meglehetősen barátságatlanul.

– Hát a málna. Hol lehet ilyenkor szerezni?

– Tudja, aranyoskám, nekem Borádon egy régi, hosszú parasztházam van, és a ház mögött van egy hosszú, méternyi széles sáv, ahol gyerekkorom óta málna nő. Állítólag a málna nem marad meg egy helyen, de Isten tudja, miért, ott mégis megmarad. Már a nagyszüleim sem tudták, ki és mikor ültette. Több száz éves. És egész évben terem. Télen is.

– Megkóstolhatom? – kérdezte Csomi tőle szokatlan tolokodással. A többiek helytelenítően ingatták a fejüket a szomszéd ülésről.

– Szó se lehet róla! Az unokáimnak viszem. Tudja, Bakonymérőn laknak, ahová maguk is utaznak – mondta a néni, majd kicsit megrémülve elhallgatott.

– Honnan tetszik tudni, hogy hová utazunk?

– Egyrészt láttam a jegyen, mikor mutatták a kalauznak, másrészt az a végállomás, és már nincs több megálló odáig. Kétszeresen is tudhatom. Semmi rejtélyes nincs ebben. Csak el tetszett szokni attól, hogy az emberek a fejüket is használhatják. Mostanában nem illik gondolkodni. Hát én régi vágású ember vagyok, még a 18. században születtem, ezért még megengedem magamnak a gondolkodást.

– Tessék? A 18. században tetszett születni!? Az meg hogy lehet?

– Nem a 18. században. Dehogy. Ki mondta? 18-ban születtem, 1918-ban!

- Százévesnek tetszik lenni?
- Nem, dehogy! Már százegy vagyok. Sokallja? Most nehogy azt mondja itt nekem, hogy nyolcvannak sem nézek ki, mert az sem ér semmit, másrészt kinézek.
- De száznak semmiképp nem gondoltam.
- Köszönöm. Aztán nem is olyan finom málna ez. Idegennek még sosem ízlett. Kesernyés. Szinte vérízű.
- És hány évesek a kedves unokái? Hatvan, hetven? – engedte meg magának a gondolkodást Ildi, ha már annyira biztatta a néni, ugyan nem őt, de minden embert, amibe végtére neki is bele kell tartoznia.
- Igazából nem az unokáim, hanem az ükunokáim, csak nem akartam magára ijeszteni.
- Nem vagyok én olyan ijedős.
- Jaj, dehogynem!

A vonatban egy pillanatra kialudt a lámpa, és a néni arcán át mint ha egy világító koponya derengett volna elő. És a testén, karján egy egész csontváz. De olyan rövid volt a sötétség, hogy Csominak épp csak felsikkantania sikerült, amikor már újra fény öntött el mindent, miközben be is ért a vonat az állomásra. A hivatalos vasúti hang bemondta az érkező vonatot, úgy tűnt, minden a legteljesebb rendben van. Majd egy csatlakozást is jelentett, ezt már leszállóféلبen hallották, amikor a kicsit túl magas vonatlépcsőn botorkáltak le. A málnás néni közben eltűnt, nem látták, mikor szállt le, és az állomáson se mivolt sehoh. Talán a kisábrányi oldal felé ment.

A hangosbemondó figyelmeztette őket, hogy: „Öt perc múlva postavonat indul Kísértethely, Kópaszkő felé, kérjük, szálljanak fel a vonatra.”

Ők meglepetten hallgatták ezt az információt. Annyit tudtak csak, hogy a bakonyméri állomásra kell eljutniuk, ott majd várni fogják őket. Lovas kocsira vagy autóra számítottak. Nem voltak biztosak benne, hogy a vonat csakugyan az övék. Semmi kísérteties nem volt benne. Egy egyszerű piros sínbusz. Tétován álltak a peronon.

A hangosbemondó most már szigorúbb lett: „Kérjük utasainkat, azonnal szálljanak fel a vonatra!” Aztán a piros sapkás állo-

másfőnök is megjelent, hogy elindítsa a járatot, és intett nekik, hogy gyerünk, gyerünk!

Loni mozdult meg elsőként. Peti gyorsan a távolabbi ajtóhoz szaladt, hogy a végén le ne maradjanak.

„A vonat Kopaszköre azonnal indul!”

A kopaszközi szárnyvonal

Ahogy leültek, a szerelvény megmozdult, mégpedig ugyanabba az irányba, mint ahonnan Feketevár felől megérkeztek.

– Visszafelé megyünk!

– Nem, nem, van itt egy régi sín. Azt hiszem, a bányák miatt létesítették Kísértet helyig – mondta Ildi, aki gyerekkorában többször is nyaralt Bakonyméren valami távoli rokonnál. – A város határában el fogunk kanyarodni a hegyek felé, aztán körbeke-
rüljük az egész települést a szőlőhegyek mögött. Az én időmben itt helyi vonat járt egészen a Csuka-tóig, ahol Bakonymérő nyaralótelepe volt. Aztán a bánya miatt elment a víz, a szárnyvonalat már régen nem működtetik.

– Pontosan így van – hallatszott a kalauznő hangja a kis vonat túlsó végéből.

– Úristen, nincs is jegyünk! – rémült meg Tamás, aki minden utazási nehézségtől szinte pánikba esett.

– Nincs semmi gond, erre a vonatra jeggyel nem is lehet föl- szállni. Csak meghívóval – mondta a kalauznő. Még mindig a koci túlsó végén állt, a félhomályban nem lehetett kivenni az arcát.

– De hol a meghívó? – kezdte kipakolni a kizárólag Tomtom. Mindenki szeretetteljes szánakozással nézte. Még a kalauznő is.

– Kértem én a meghívókat? – most közelebb jött, és nem volt más, mint a málnás néni.

– Maga kalauz? – kérdezte megrökönyödve Ildi.

– Úgy is mondhatjuk – ült le melléjük.

– De hová lett az a kosár gyönyörű málna?

– Az nem málna volt.

– Ugye megmondtam, hogy azon a vonaton mindenki kísértet
– diadalmaskodott Loni.

– Nem teljesen, a bácsi a szerszámokkal egy véletlen fölkeveredett potyautas volt.

– Mi történt vele? – kérdezte aggódva Tamás.

– Mi történt volna? Azóta már otthon van, és a szalonnás rántottját eszi. Hamarosan tévézni fognak a feleségével.

– Peti, te azt mondtad, hogy úgy kezdődik ez az egész, mint egy horrorfilm – nézett rá szúrós szemmel a kalauznő, aki most semmiképp sem tűnt sem száz-, sem nyolcvan-, de még hatvan-évesnek sem.

– Ezt is tetszett hallani?

– Ne kérdezzetek folyton, hadd lépjünk már ki ebből a rémfilmhangulatból! Azt akarom mondani, hogy itt már vége a titokzatoskodásnak. Ez nem horrorfilm, ti megbecsült vendégek vagytok, és mi nem vagyunk vámpírok, sem másfajta szörnyetegek. Nem lesz semmi bajotok. Néhány fantasztikus nap vár rátok. És nagyobb biztonságban vagytok, mint az életben általában. Figyeljetek csak!

A jármű már letért a feketevári vonalról, egy magányos sínpár kanyargott a dombok között. Lelassítottak, mert egy országutat kereszteltek, ami Bakonymérőre vezetett be, a sín bal oldalán ott álltak a település első házai. Ildi boldogan mosolygott, ráismert a környékre, gyerekkori emlékek jutottak az eszébe, de abban a pillanatban arra lett figyelmes, hogy az úton a kelleténél jóval gyorsabban egy rönkfákkal megrakott teherautó közeledik.

– Nem látja, hogy pirosa van?

– Nincs pirosa – felelte a kalauznő Ildinek.

Nem tudták tovább folytatni a beszélgetést, mert a teherautó fékezés nélkül frontálisan beleszaladt a vonatba, épp ott, ahol ők ültek.

Beleszaladt, aztán átsiklott rajta, mint egy felhőn a repülő.

Tamás lenézett a testére, és látta, hogy fahasábok úsznak át rajta, mint egy vetített kép a vásznon. De a másik oldalán kijönnek. És ő nem érez fájdalmat, meg sincs ijedve – talán csak mert nincs ideje rá.

A vonat lassan továbbgördült a kereszteződésből, a teherautó eltűnt az útkanyarban, amikor Ildi sikoltozni kezdett: – Mi volt ez?

– Kísértetvonatban ültök, a ti testeteket is védi, bár tulajdonképpen több anyag és kevesebb szellem van bennetek a kelle-ténél. De ezúttal nem ez számított. Ti is átlényegültetek. Azt akartam, hogy lássátok, itt nem a veszély vesz körbe benneteket, hanem a biztonság. És most engedjétek meg, hogy bemutatkoz-zam: Sarkifény Vízlevegőtűz Sztracidla Klára vagyok, Levélke anyja. Elkezdődött a vendégség. Minden értetek van. Eddig na-gyon jól vizsgáztatok.

– És az, hogy vizsgázunk, az is miértünk van? – kérdezte Loni.

– De kislányom! – igyekezett tisztelettudóbb hangra inteni az anyja.

– Most vagy vizsgázunk, vagy megbecsült vendégek vagyunk!

– Loninak igaza van, sajnos nálunk nem könnyű embereknek vendégeskedniük. Ha egész őszinte akarok lenni, ilyesmi még nem is fordult elő.

– És az ember előtt, mikor állatokkal foglalkoztatok, akkor lo-vakat vagy dínókat hívtatok vendégségbe?

– Nem vagyok én olyan öreg, nem emlékezhetek azokra az időkre, és a férjem sem, akivel majd a kastélyban ismerkedtek meg. Ugye, nem bánjátok, ha tegeződünk?

Összeölelkeztek, és mivel most mindannyiuk teste átlényegült, kísértet-lényegű volt, úgy tudták Ildiék megölelni Klárát, mintha egy másik embert szorítának magukhoz. Egyikük sem volt sű-rűbb a másíknál.

– És Levélke hol van? – kérdezte Loni.

– Ő is a kastélyban vár. Takarít.

– Nálatok is kell takarítani? Van por? És takarítónő vagy vala-milyen más személyzet nincs?

– Úgy látom, újabb félreértések sorát kell eloszlatnom. Kas-télyban lakunk ugyan, de mi nem vagyunk arisztokraták. Mi kí-sértetek vagyunk, akikről az emberek azt hiszik, hogy a falban laknak.

– Hát nem ott?

– Néha úgy tűnik. De nem. Meglátjátok, itt falak sem lesznek. Úgy értem, igazi kőfalak. Mi a háromszáz éve összeomlott kas-télyban látunk majd vendégül benneteket. Nem megyünk vissza a múltba persze, de kilépünk a jelenből.

– Ez érdekes.

– Már ki is léptünk. Ez a vonat se jár negyven éve. Ráadásul Kopaszkoig nem is ment el soha.

– Szellemsínek?

– Igen. És ne lepődjete meg azon sem, de igazából nem vagyunk gazdagok. Persze nem vagyunk szegények se. Ezek a fogalmak csak az emberekre érvényesek. Van gazdag elefánt? Elszegényedett bálna? Legfeljebb a templom egere számít szegénynek az állatok közül, de csak emberi fogalmakkal. Minekünk nincs vagyonunk, de nem vagyunk nincstelenek. És nincs állandó személyzetünk, pedig por azért van. Csillagpor. De azt nem kell föltakarítani. Nem is olyan módon takarítanak Levélkéék, ahogy nálatok, azt hiszem, gyakrabban is lehetne az Ilcsey utcában...

– Te jártál a lakásunkban? – hüledezett Ildi.

– Nem is egyszer. Bocsánat. Volt, hogy mi is ott laktunk Levélkével, mikor odaköltözött, segítettünk neki berendezkedni. Amikor aludtatok, az ebédlőasztalotoknál tanácskoztunk. Utólagos engedelmekkel.

– De hát ez, de hiszen ez... – kapkodta a levegőt Tamás.

– Mit akarsz mondani, apa? – kérdezte Peti.

Valami olyasmit akart mondani, hogy ő márpedig ezt nem engedi meg, de ez a visszamenőleges tiltás olyan szerencsétlen képtelenség és fiasco lett volna, hogy inkább nem rohant szándékosan a vereségbe.

– Ti vagytok az elsők, akiktől egy kísértet legalább így utólag engedélyt kér, hogy ott lehessen volt.

– Tudtommal vannak angol kastélyok, ahonnan kitiltották a kísérteteket – mondta Loni. Fene tudja, ezt hol olvashatta.

– Ó, ezen mi is sokat nevtünk! – mondta Klára. – Kitiltottak, csak minket, kísérteteket felejtettek el értesíteni. Az emberi törvénykönyvek ránk egyébként sem vonatkoznak. De nem volt sem retorzió kilátásba helyezve, sem határidő a rendeletben. Ezért mi úgy értelmeztük, legkésőbb az emberiség kihalásáig el kell hagynunk az angol kastélyokat. Ha közben összedőlnek, ez a szabályozás az épületek szellem-változatára egyébként sem vonatkozhat.

A vonat közben egyre konokabban vette be magát a Vértes hegyei közé, előbb végleg elhagyták Bakonymérő új telepét, aztán egy üresen álló majoron haladtak át, régi bányák következtek, majd az egykori tó, melyben már alig volt valamennyi víz, és a partján néhány romos nyaraló éktelenkedett. Cserjéseken, völgyek fölött csattogott át a vonat, néha egy hegyfalban eltűntek, bár nem is volt ott alagút. Ha nincs az az ütközés a teherautóval, most nagyon meglepődtek volna. Volt, hogy egész közel mentek el egy szarvasbika mellett, amely öntudatosan emelte hatalmas agancsát a holdfénybe.

És azt is látták, hogy kis vízi szellemek ruhákat teregetnek száradni az agancs ágaira. Az állat úgy tett, mintha nem venné észre ügyködésüket. Aztán egy konda vaddisznón hajtott keresztül a szellemvonalon, az állatoknak ez természetesen meg sem kottyant, de mintha megéreznék a közelségük, egy darabig velük együtt kocogtak. A tréfás az volt, hogy egy anyakoca a kilenc kismalacával épp ott és olyan gyorsan ügetett, ahol és ahogy ők haladtak, így aztán úgy tűnt, mintha ezek az állatok bent lennének a kocsi-ban, csak épp vetített kép volnának, mert haladtak ugyan, de az utasok szempontjából mégis egyhelyben álltak. Loni odaugrott, és megsimogatta az egyik malacot, az boldogan felröfögött, föl-emelte a fejét, hogy a tokáját is vakargássa. De közben ő futott, Loni pedig a kocsi alacsony padlóján guggolt.

Az ember hamar meg tudna másféle fizikai törvényeket is szokni, mint amilyenekhez kondicionálva van.

Egyszer csak begördültek egy szűk völgybe, mely fölött egy fákllyákkal kivilágított, reneszánsz kastély magasodott.

Megérkezés a kétesbe

Gorboda úr szélesre tárt karokkal sietett eléjük.

– Milyen volt az út, kedves barátaim, nem volt fárasztó? Nem viccelt meg benneteket nagyon az én kis ártatlan feleségem? Gorboda Tamás vagyok, Levélke apja. Kísértet, foglalkozásomra nézve, mint tudjátok.

– Fehér Tamás – mutatkozott be Tomtom, és mivel azt hitte, állandóan eredeti gondolatai vannak, kimondta, ami mindenkinek nyilvánvaló: – Na hiszen, akkor mind a ketten Tamások vagyunk. Ez azért vicces.

– Ez még nem az – kotnyeleskedett Loni, aki miatt tulajdonképpen az egész találkozó történt, na meg a másik kis kotnyeles, Levélke miatt is persze – az a sokkal viccesebb – folytatta –, hogy Levélke anyukája ugyanúgy Klári, mint az osztályfőnököm.

– Még mindig forr bennem a harag, hogy majdnem lelepleztetek magatokat előtte – mondta az egyik Klára a másik kapcsán.

– Talán kerüljünk beljebb! – invitálta őket a házigazda. – Először foglaljátok el a lakosztályaitokat. Most tizenegy óra. Éjfélkor vacsora. Kettőkor körbevezetünk a kastélyon és az egész kísértetvároson, ha érdekel. Hajnal előtt ágyban a helye mindenkinek, mert a kastély nappal eltűnik, csak az a pár romfal marad, ami bár nem túl népszerű kirándulóhely, de ti is jártatok már itt nyolc éve, nyolc hónapja és nyolc napja. Milyen érdekes szám!

– Minden szám érdekes – mondta Loni.

– Dehogyan az! – vonogatta a vállát Péter.

– Amíg itt vendégeskedtek, ti is el fogtok tűnni nappalra.

– Nektek tilos nappal mutatkozni? Mint a vá... – kezdte Tamás, de a felesége szerencsére közbevágott:

– Te is tudod, hogy mutatkozhatnak nappal, hiszen Levélke is gyakran megteszi.

– Csak a kastély tűnik majd el, és vele mindenki, aki benne van. Aki napfelkelte előtt kimegy, és nem jön vissza idejében, kimaradhat belőle. Mármint az eltűnésből. Pedig érdemes kipróbálni. Egy nappalnyi időre eltűnni a világból, az a legszebb, legpihentetőbb alvás.

Grádicsek

– Nem tudom, hogyan kell érteni, hogy nincs személyzet, itt mindenfelé kísértetek nyüzsögnek – állapította meg Peti, csak úgy foghegyről odavetve a szót Loninak, azt nem nagyon akarta,

hogy a háziak is meghallják. Sarkifény Klára azonban odalépett hozzá:

– Ők a barátaink, és segítenek nekünk ezekben a nehéz, kockázatos napokban.

– Mi nem segíthetnénk? – kérdezte Tamás.

– Hát ti vagytok a nehézség és a kockázat. Vagy azt hiszitek, csak ti féltetek idejönni? Nagy a tét. Mi van, ha túl sokat árulunk el magunkról? A barátaink azért vannak itt, hogy a saját szemükkel lássák, mi történik. Eszetekbe ne jusson, mint valami cselédeknek, parancsokat adni nekik.

– De beszélni azért szabad velük? – kérdezte Loni.

– Megpróbálhatjátok. Nem mindegyikük fog válaszolni. Például mert nem tud magyarul.

Közben egy kanyargó lépcsősoron fölértek a kastély bejáratához, ahol végre ott volt Levélke is. Egymás nyakába vetették magukat Lonival, amire spontán taps tört ki. A mindenfelé álldogáló kísértetek tapsoltak, akik szigorúan nem személyzetként voltak jelen.

Levélke kézen fogta Lonit. – Megmutatom a szobádat – mondta, és elvonszolta őt egy oldalsó bejárat felé. Ildi aggódva nézett utánuk.

– Ugyan! – legyintett Sarkifény Klára. – Nincs miért aggódni. Ha valakinek valaha a világon nem volt oka aggódni a maga vagy a gyerekei biztonsága miatt, akkor az épp ti vagytok. Kétszáz kísértet vigyáz rátok.

– Köszönjük!

A kastély főbejárata olyan volt, mint amilyen egy kastélyé Franciaországban vagy Angliában, és egyáltalán nem olyan, mint egy itthoni, felújított kastély egyszerű bejárata. Kovácsoltvas kapu, mindenütt stukkók, minták, színek. És nemcsak a régi építészet hibátlanul megmaradt remekét csodálhatták benne, hanem a kísértetek foszforeszkáló szépérzékét is. Nemcsak a fáklyák adtak világot, de maga az épület is mintha lobogott vagy sugárzott volna.

– Ugye szépen kitakarítottak Tamásék? – kérdezte Sarkifény Klára. – Kevesebb anyag, több ragyogás, ez a jelmondatunk.

Bent hatalmas fogadóterem, a fal mellett páncélok, ahogy az kell, a falon családi képek.

– Ezek a ti őseitek, vagy a kastély eredeti tulajdonosaié? – kérdezte Tamás fontoskodva. A másik, a kísértet-Tamás ezen azért fönnakadt:

– Mi nem vagyunk bitorlók. Nélkülünk semmi, semmi, de semmi nem volna ebből a kastélyból. Az emléke sem, és a valódi romjaiból még ennyi sem maradt volna meg. Így nézett ki ez a kastély úgy a törökkor elején. De persze végeztünk a szellemi élet igényeihez igazítva némi átalakítást is. Ezek a képek egykor volt emberek portréi. Nagy kár, hogy nem maradtak fenn a valóságban. Mert van a festmények közt egy Giotto és két Michelangelo is. A tulajdonosok Itáliában tanultak, oda jártak mulatni, oda jártak boldognak lenni. Aztán hazahozták ezeket a képeket. A portréikat. Melyekre fél évi jövedelmüket ráköltötték. De ha az érdekel, hogy mi nem valamelyik meghalt ember szelleme vagyunk-e, hát nem. A kísértetek nem így születnek.

– Hanem hogyan? – kérdezte Péter.

– Lényegében úgy, mint az ember – nevetett Klára.

Vagy tíz méter széles díszlépcső vitt a fölsőbb szintekre, Gorboda úr arra vezette föl őket. Szemből egy lovagterem nyílt, jobbról az ebédlő, ahol már javában terítettek a kísértet-barátok.

– Itt lesz majd a vacsora pontban éjfélkor! – mondta Gorboda, de közben vitte is őket tovább egy jóval keskenyebb lépcsőn, mely egykettőre elvált a faltól, és termék levegőjén, csillárok között vitt tovább. Egy pillanatra még a szabad levegőre is kijutottak. Magasan voltak, fújt a hideg éjszakai szél. A távolban Mamabánya és Tigriske fényei látszottak. Két nem is olyan közeli nagyobb város, most mégis tisztán kivehetőek.

Aztán kanyarodott egyet a lépcsősor, föld alatti járatokban haladtak.

– Hú, de messze van a szobánk – sóhajtotta Ildi.

– Nem lesz mindig ilyen messze. Egy hátsó bejárat lényegében összeköti őket az ebédlővel, csak szerettük volna, ha megismeritek a kastélyt. Azt, hogy megismerhetetlen – mondta Gorboda.

Egy szinte barlangszerű folyosóra értek. Négy ajtó nyílt ugyanabba az irányba. A másik oldalon kerek ablakok voltak, mint egy hajón.

– Ezek az időablakok. A mi számunkra a legfontosabbak az egész kastélyban. Ez az őskorra nyílik, dédikénk a dínókkal barátkozik éppen, ha kinéztek oda. A következő Egyiptom, amikor egy piramis épül. A piramis a kedvenc épületünk. Sajnos már leszoktatok az ilyen tömör építményekről.

– De hiszen a ti házaitek inkább mintha ragyogásból, levegőből és fényből volnának, nem kőből.

– Mi ezt a kő belsejében is meg tudjuk teremteni, és akkor napra sem kell mindennek eltűnnie. Különben nem mondom végig az összes ablakot, mindegyik alá oda van írva, mit is mutat. Lássuk most a szobákat. A végén még kipakolni sem lesz időtök vacsoráig.

– Ez itt Levélke szobája, mellette Lonié – vette át a szót Sarkifény. Benyitottak a szobába, Loni és Levélke kivörösödött képpel párnacsatáztak. – Láthatjátok, megvannak. A következő a szülők szobája, aztán Petié. Különben a kanyar után vannak a mi hálószobáink is. Most akkor hagyunk titeket egy kicsit szusszanni.

Szobák a levegőben

Ildi és Tamás valósággal bezuhantak a szobájukba, nagyon hosszú utazás állt mögöttük. A bőröndtartó mellé letették hátizsákjukat, a bőrönd viszont fölkerült rá, hogy elővegyék belőle az elegáns ruhákat. A frakk végül nem készült el, túl hamar jött az értesítés, hogy most kell induljanak, de még így is sikerült egy szép öltönyt venni.

A szoba meglehetősen tágas volt: oldalt egy kétszemélyes, baldachinos ágy, középen asztal karosszékekkel. Villany nem volt, de a fáklyák erős fényű, hideg lánggal égtek, jobbat se kívánhattak. Az asztal előtt volt egy csapóajtó, Tamás megragadta a vasfület, és fölnyitotta. A szabad levegőre nyílt, az üres mélységre. Vagy csak valami illúzió volt ez is? A föld nagyon mélyen látszott lent, a házak kis pontok voltak, és épp egy motoros repülőgép húzott el alattuk. Tamás gyorsan visszajejtette az ajtót.

A díszvacsora örömei

Pontban éjfélkor a család bevonult az ebédlőbe. Mind a négyen elegánsan fel voltak öltözve, a gyerekek is. Bár Loni nem az ott-honról hozott ruhák egyikében pompázott, mivel Levélke följánlotta, hogy tud neki tündérruhát kölcsönözni.

A tündérruha zöldesfehér volt, és olyan tapintású, mintha levélből volna, mintha valami lágy és puha levélből varrták volna.

A három vendéglátó középkori ruhában jelent meg, hogy öltözködésükben is illjenek a várhoz. Vagy ki tudja, miért.

A szülők társalogni kezdtek, miközben sorra érkeztek a fogások.

Először Loni figyelme kapcsolt ki. „Úgyis tudom, miről lesz szó. Rendben, barátkozhatunk, Levélke is megjelenhet emberek között, de az titok kell maradjon mások előtt, hogy ő kísértet. Kísértetek továbbra sincsenek.”

Levélke a tormás hús evése közben egyszerűen elaludt. Peti, aki nem vette ezt észre, akaratlanul fölébresztette, amikor megkérdezte tőle: – Nátatok mindig ilyen nagy lakomák vannak?

– Dehogy! Mi lényegében nem is eszünk, ez az egész csak miattatok van. Amúgy is felhőhab meg festék minden. Ezek kísértet-tárgyak. Mért, talán ízlik?

– Nem.

– Ne is erőltesd! Szellemtestben te sem leszel igazán éhes. Lényegében jóllaksz a fénnel. Harapj csak bele a fáklyafénybe! Érzed, milyen édeskés?

– Inkább citromos.

– Az már a kandalló meleg fénye.

Egy kóláshordó elgurul

A gyerekek meglehetősen unatkoztak a felnőttek hosszadalmas és szörszálhasogató tárgyalásai alatt, az étel az idő előrehaladtával egyre ehetetlenebb lett. A felhőhab elég hamar elformátlanodott, romlani kezdett. A jókora sültök színüket veszítették, és különbö-

ző élő állatok formáját öltötték magukra. Egy egészben maradt sült kacsa, melyből senki nem vágott le egy falatot sem, egyszer csak minden előjel nélkül barna-fehér foltos, kicsi pónilóvá alakult át, és azon nyomban nyerítve végig is ügetett a gondosan megterített és földíszített asztalon, a patái alatt csillogtak-villogtak az összetört poharak, szétfröccsent a vörös szekszárdi és a fehér tokaji bor. Egy kóláshordó elgurult, végigpattogott a termen, le a lépcsőn, majd az egyik ablakon kiesett, bele egy megtermett, éjszaka kóborló báránnyelű szürke gyapjába. A felhő kocogott még egy darabig, de Tigriske fölé érve, báránnyelű, megrémült a város nevéből, ugrott egy nagyot, a bundájából kihullott a kóláshordó, röptében szétesett, tartalma belekeveredett az esőcseppekbe, és a várost fél órán át kóla-eső áztatta.

Késő volt már, vagy inkább korán, de a furcsa jelenségre mindenki fölébredt. A szülők kiterelték a gyerekeiket az erkélyre vagy az utcára, maguk lavórokat fogtak, hogy összegyűjtsék a ritka csapadékot. Az éttermeket még épp csak záró személyzet minden alkalmas edényt kitett az utcára, udvarokba, hogy gyűljön a kóla, így legalább egy hétre legyen mit felszolgálni a vendégeknek. Mint a legnagyobb különlegességet. Természetesen emelt áron, mert eső-kóla, ami nagy ritkaság, ugyebár.

Volt, aki a házak mellett egyenest a csatornába torkolló esővízelvezető bádogcsövet tépte ki a földből, meghajlította, és hagyta, hogy közvetlenül a szájába ömöljön az édes nedű. A hajnal aztán mindent barna tócsáktól nedvesen talált. A felkelő nap fénye ragadósan tükröződött a kólában. A tócsák délre ugyan fől-száradtak, de minden ragacsos lett, locsolókocsikat kellett leküldeni a fővárosból, hogy Tigriske utcáit lemossák. A kocsitetők, házfalak és cseréptetők így is ugyanolyan kólások maradtak. Még napok múlva is előfordul majd, hogy egy galamb vagy veréb lába beleragad az édeskés háztetőbe.

A város még évekig kólászagot fog árasztani.

A különös az, hogy az újságok aztán nem írják meg az esetet, mert egyszerűen képtelenek bármiféle magyarázatot is találni a jelenségre.

Még sosem ugrottatok az éjszakába?

Mondanom sem kell, hogy a gyerekek nem sokkal a kóláshordó szökése után maguk is kereket oldottak a dögunalmas vacsoráról.

– Kísértetszemmel a legszebb az erdő, gyertek, megmutatom! Olyasmit fogtok látni, amit másként, a gyenge emberi érzékeitekkel észre sem vennétek.

– Mi most tényleg kísértetek vagyunk? – kérdezte Peti, de nem várt feleletet, mert megérezte, milyen gyorsan tud futni már itt a folyosón, és akkorákat ugrott, amilyenekkel világrekordot lehetne dönteni. Mi volna, hogyha hazaérve sportot váltana? Távolugrás? Magasugrás? Mindenképp atlétika.

Csak az nyugtalanította kicsit, hogy az egész olyan volt, mint valami álomban. Amikor az ember fölugrik a levegőbe, és csak akkor esik vissza, amikor neki kedve van.

Levélke megsejtette a gyanakvását. – Ez nem álom! – ordította, és egyetlen fejessel kiugrott az ablakon.

Loni és Peti ezt azért nem merte utánacsínálni, idegesen toptak az ablak előtt, kihajoltak, nézték, hová esett Levélke, és hogy él-e még. Ám ő egyszer csak visszaérkezett a lépcsőn. És nevetett rémületükön.

– Bocsánat, nem lett volna szabad ilyen helyzetbe hozzalak titeket. Sose ugrottatok bele a magasságba, az éjszakába, nem tudjátok, hogy nekünk az nem veszélyes. Gyertek, lejjebb megyünk, könnyebben kezdjük.

Kimentek az udvarra, be az erdőbe, volt ott egy szánkózódomb, ahonnan egyre nagyobb macskaugrásokat gyakorolhattak.

Hihetetlen érzés volt. Lassú repülés, lassú zuhanás, becsapódás nélküli, puha földet érés. Szóval ezért „levélke” Levélke. Mert úgy szállong a föld felé, mint egy levél. Tökéletes biztonságban.

Aztán amikor a két embergyerek is némi magabiztosságra tett szert a szellem-mozgásban, akkor keresztül-kasul ugráltak az erdőt, gibbonnál ügyesebben. Fák tetejére pattantak, ágakon hintáztak.

Na és a látvány! Már a vonat ablakából is részük volt néhány érdekes dologban. Az éjszakai bogarakat egytől egyig tarka fényfoltoknak látták. Észrevették a legapróbb mozgó lényt is. Az állatok lehelete színes volt. A borzé barna, a rókáé élénkpiros, az őzé világoszöld, a szarvasé sötétebb, de a legnagyobb bikáké ezüstfenyő-színű. A vaddisznó sárga levegőt fújt az orrából. Ezek a színek mind tükröződtek a tócsákban. De nemcsak a víz állt tócsákban, hanem a hidegebb levegő is, meg az állatok kicsorrant akarata. És foszforeszkáló patakokban ömlött is mindenfelé. Fák lelke járt ki levegőzni a kemény törzs elé, bámulta az eget, a Tejutat. Pár lélek leült valami fák által művelt játékot játszani, végleg nem lehetett érteni, miféle lépéseket tesznek. Petinek, Loninak meg Levélkének nem is igen lett volna idejük hosszabban belemerülni az ilyen játékok tanulmányozásába, megértésébe, mert már mentek tovább. Ugráltak és repültek, leveleken jártak, ághegyen rugóztak.

Egyszer kiérték az erdő szélére, megálltak a szántóföld mellett, a közelben egy kisebb közút kanyargott, épp egy hajnali busz hajtott arra. Levélke szétnézett, látta, hogy az ég alján már mutatkoznak a pirkadat első jelei. – Nem fogunk visszaérni! – kiáltotta rémülten. – Akkor tényleg becsukják a kaput előttünk, és kinnrekedünk nappalra az emberi világban.

Peti és Loni ettől azért olyan nagyon nem rettent meg, de Levélke nyomában ők is száguldani kezdtek a kastély felé. A távolság, amit ellenkező irányban játszva tettek meg, most legyőzhetetlenül nagynak tűnt, ellenállt, mint egy gumi, amit nem lehet jobban összenyomni. Csak ugráltak a fákon, de egyre óvatosabban, ahogy világosodott, aztán már csak futottak, Levélke is kénytelen volt szedni a szandálos fehér lábacskaát. Peti nézte azokat a lábakat, és elérzékenyült.

A nap váratlanul fölkel, a piros fénybe éles narancssárga is belekeveredett. A sugarak hegyes dárdaaként hulltak a fák bonyolult levélrendszere közé. Amikor az első fényfolt kirajzolódott a földön, Levélke lelassított.

– Fölösleges sietnünk. Elkéstünk. A kastély eltűnt.

Heten egy romos kastélyban

Amikor fél órával később visszaérték, a kastély helyén valóban csak romokat találtak. Nappal, fölnézve a sziklák között meredező romokra, inkább várnak nevezték volna.

– Hát csak ennyi van meg belőle a valóságban? – nézett föl vizsgálódva Peti.

– Ez egy rossz álom. Az volt a valóság, amit éjszaka láttatok – oktatta ki Levélke. Ebben a pillanatban teljesen emberformája volt, az évszakhoz képest talán túl könnyű kirándulóruha volt rajta, és ahogy Péter már az előbb is észrevette, egy kis szandál.

Loni tündérruhája terepszínű felszereléssé alakult, elfogadhatónak tűnt. Péteren öltöny volt, de az erdei ugrálástól meggyűrődött, itt-ott meg is szakadozott, és a levelek zöld foltokat hagytak rajta. Szerencsére nem volt hideg, ezért volt lehetséges, hogy még bogarak is röpködtek.

Egy átlagosnál nagyobb poszméh kezdett körülöttük keringeni, Peti el akarta hessenteni, de a lányok rászóltak.

– Ő is velünk van – mondta Loni.

– Alighanem azt mutatja, merre menjünk – így Levélke.

– Kösz, arra nincs szükségünk. Nem tudtunk eltűnni a várral? Hű, de nagy tragédia! Most akkor stoppal hazamegyünk Pestre, aztán annyi.

– Az a baj, hogy a kulcsainkat a táskánkban hagytuk, a táska meg, ugye, a szobánkban van, a szoba pedig nincs sehol. Nincs a kulcs se.

– A tiéd. De én mindig magamnál hordom a fontos dolgaimat. Nem hagyom kétes szobákban – mondta Peti, és kiemelte a zsebéből a kulcscsomóját. – Visszamegyünk az útra, onnan talán ötven kilométer sincs Budapest. – Elgondolkodva végignézett magán, a lányokon. – Azt mondjátok meg, most emberek vagy kísértetek vagyunk?

– Emberek – mondta Levélke.

– Kísértetek – mondta Loni.

Peti odalépett a hűgához, megemelte, olyan harminc kilósnak saccolta. – Emberek – állapította meg. De a biztonság kedvé-

ért Levélkéhez is odalépett, aki ebben a pillanatban egyáltalán nem ötéves kislánynak tűnt, hanem inkább tizennyolc évesnek, és megemelte őt is, aki zavartan pislogott. Péter nagy erőt adott a műveletbe, de mivel Levélkének továbbra sem volt szinte semmi súlya, olyan erővel lökte a levegőbe, hogy kicsúszott a kezéből, és vagy öt méter magasra felemelkedett.

– Te tiszta hülye vagy – mondta Loni.

Kísértetek – állapította meg Péter. Levélke egy ideig fönt lebegett a fák koronájának magasságában, majd egy őszi szél sok levelet lesodort az ágakról, és ő velük együtt ingadozott, keringt a föld felé.

Péter megértette, hogy ebből nem tudta meg, mi történt vele, ember vagy kísértet-e ő fajsúlyára és képességeire nézve. Sportszempontból azt szerette volna, ha kísértet marad. Elhatározta, hogy kipróbálja, odaugrott a közeli vékony nyárfához, hogy föllendüljön egy mozdulattal a tetejére, azonban e helyett a három-négy méter magas fa meghajlott, levetette, mint egy vad ló a hátáról, és ő öltönyöstül egy tócsában találta magát. – Ember – nyugtázta szomorúan. Kikecmergett a sárból, igyekezett a nadrágjáról és a mostanra már teljesen elfogadhatatlanná vált zakójáról leporolni a koszt. – Azt hiszem, egyelőre mégis itt kell maradnunk – állapította meg.

Nem tehettek mást, követték az egyre türelmetlenebb táncot járó, óriás poszméhet. Különben nem lett volna elengedhetetlen a segítsége, mert egy ösvényre irányította őket, ami a romba vitt föl. Nélküle is erre mentek volna. De ezt nem mondták neki, inkább dicsérték a kedvességét, körültekintő útmutatását. Ami különben igaz is volt. Olyan érthetően járta a méhtáncot, hogy azzal nagy örömet szerzett a két vendégnek. Peti egy pillanatra elhitte, hogy érti az állatok nyelvét.

Már majdnem fölértek a romok közé, amikor szemben velük négy alak tűnt föl. Isten tudja, miért, de még Peti is megijedt egy pillanatra, pedig azok örömkialtásokban törtek ki: – Ha Mohamed nem megy a hegyhez... – kezdték, közben valójában megfordították a mondást, hiszen velük mintha tényleg a hegy indult volna el Levélkéék felé – ... akkor a hegy megy Mohamedhez.

De hiszen a szüleik voltak!

– Hogyhogy ti is kívül rekedtetek a kastélyon?

– Csak nem gondoltátok, hogy nem keresünk titeket! – mondta Sarkifény Klára, miközben magához ölelte a lányát, és félkarral még a barátjánőjét is. A fejük körül elégedetten körözött a poszméh.

Énekszó az erdő közepén

Déltájban kirándulók keveredtek a romos kastély környékére. Az ég enyhén felhős volt, szél járt, hullottak a megbarnult levelek. A meleg megrekedt a hegy meredek oldalában. A világ szépnek és sérthetetlennek tűnt.

A természeti hangok közé jajkiáltás vegyült. Nem, inkább hegedűszó. Aztán ének. A kirándulók, három huszonéves fiú és velük két lány, felfigyeltek a szokatlan hangokra. A hegedűszóhoz most egy másik is csatlakozott, aztán mélyhegedű.

A kirándulók pisszegni kezdtek, hogy jobban hallják a furcsa, erdőben mégiscsak elég szokatlan zenét.

– Van a közelben egy kastély, ott állítólag Vivaldi is megfordult egyszer, ugyanis az operájának a bemutatóját vezényelte – mondta az egyik lány.

– Ki az a Vivaldi? – kérdezte az a fiú, akivel a lány eddig karonfogva jött, ám akinek az öleléséből erre azonnal ki is bontakozott.

Egy másik fiú a homlokára koppintva hajolt közel hozzá: – Hiszen most mondták, operaszerző és karmester! Attól, hogy egyetemista vagy, néha gondolkodhatsz is.

– Hülye! – morogta a kigúnyolt fiú, akinek meglehetősen félresikerült a tréfája. – Tudom, ki az a Vivaldi. Elfütyüljem neked a *Négy évszak* egyik dallamát?

– Inkább hallgass!

A zene most úgy zúdult rájuk, mintha az Operában ülnének. Vagy egy koncertteremben. Hegedűk, kórus, énekesek. De hogy lehet ez?

– Biztos a kastélyból jön!

A harmadik fiú a térképet nézegette, és azt mondta: – Az a kastély már teljesen romos.

– Nyilván újjáépítették. Talán most van az avatása, és ott játszanak. Nézzük meg!

Nem mindegyiküknek volt kedve, de hajtotta őket a kíváncsiság. Csakhogy a kastély csupa rom volt. Pár sarokfal, egy-két ablakív, egy félig bedőlt kapu. Fölkapaszkodtak a várkastélyba, mert a zene, bár megszakításokkal, de mégiscsak onnan jött.

Az udvar azonban üres volt. És közben a zene is elhallgatott.

Már-már visszafordultak, mikor arra lettek figyelmesek, hogy kicsit beljebb nyílik még egy belső udvar is.

A csalódott szerelmes lány elindult arrafelé.

Magas énekhang csendült meg: – Ne közelíts! – A többiek négyen, akik egyébként is messze álltak, mozdulatlanra dermedtek, de ő talán nem hallotta, vagy nem akarta meghallani, csak ment tovább.

A belső udvaron egy kisebb társaságot pillantott meg, de zenészek sehol. A fejük fölött, mintha egy méhraj repült volna, rengeteg bogár keringett. Egy kis zúgás, egy kis hegedűhangolás még kihallatszott a rajból.

Három kamasz, két lány és egy fiú, továbbá alighanem a szüleit, két felnőtt pár ült egy pokróc mellett, és jókora lakoma volt eléjük terítve. Kacsasült, óriási pulykacomb, szabályos halmokba tornyozva krumpli és rizs. Növényi pástétomok. Saláták. Régies butéliákban színes ital, nyilván bor. Egy gyümölcsstartóban egzotikus gyümölcsök. Sajtharang alatt fehér, sárga, zöld, kék és rózsaszín sajtok. Szilvapuding, banánfagylalt. Rétesek. Tökösmákos, káposztás. És három színű mandulatorta. Ugyanakkor sehol nem látszott sem kocsi, sem semmi, melynek segítségével mindent idehordták volna. De még hátizsákok sem. Különben is a hét ember túl elegánsan volt felöltözve. Régies ruhákba. Az egyik öregemberen frakk. Egyedül a kamaszfiú öltönye volt sáros. De öltöny az erdőben? Meg frakk?

Észrevették a lányt, odaintettek neki, az udvariasan jó étvágyat kívánt.

– Nem éhes? Nincs kedve csatlakozni hozzánk? – kérdezték.

– Volna. Csakhogy nem vagyok egyedül.

– Hívja csak őket is ide! Mint látja, itt annyi élelem van, hogy ötöket még igazán vendégül tudjuk látni.

A lány elindult a többiekért, de közben szöveget ütött a fejébe, hogy ezek honnan tudják, ők épp öten vannak. Mire odaért hozzájuk, csak annyit tudott kinyögni: – Meneküljünk!

– Miért, mi volt ott?

– Rengeteg kaja, és meghívtak minket is!

– Akkor gyerünk!

Tehetlenségében a lány is csatlakozott hozzájuk. De nem bánta meg. A kaja fenséges volt, a bor sűrű és fűszeres. Ettek-ittak ezekkel az emberekkel. Jókedvük volt. Néha az a titokzatos zene is fölcsendült, de már nem firtatták, honnan jön.

Másnap reggel tértek magukhoz egy kialudt, teleszemetelt tűzrakóhely mellett, nem emlékeztek semmire, még a zenére sem, csak arra, hogy kirándulni mentek a Vértesbe. De különösebb bajuk nem esett, így hát egy nap késéssel folytatták az útjukat. Nem fáztak át, nem voltak másnaposak, ami sok mindent megmagyarázott volna. De nem emlékeztek semmire sem. Ki-esett az életükből jó néhány óra. Ha attól, mert nem emlékeznek rá, csakugyan ki is esett.

És, ami érdekes, majdnem egy hétig egyáltalán nem volt étvágyuk, nem tudtak semmit sem enni.